

НЕДІЛЬНІ АПОСТОЛЬСЬКЕ І ЄВАНГЕЛЬСЬКЕ ЧИТАННЯ

НЕДІЛІ 4 ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ

**Київ
2016**

Послання Святого Апостола Павла до Римлян, зачало 93,
глава 6, стихи 18-23.

Бра́тїє, свобóждшесѧ же ѿ грѣхѧ, порабóтишесѧ прáвдѣ.

Человѣческо глагóлю, за немо́ць плóти вáшесѧ: ꙗ́коже о́убо предста́вите о́уды вáша рабы̀ нечистотѣ, ꙗ́к беззако́нїю въ беззако́нїе: та́кѡ ны́нѣ предста́вите о́уды вáша рабы̀ прáвдѣ во сѣ́бїню.

Бóгда бо рабы̀ бѣ́сте грѣхѧ, свобóдни бѣ́сте ѿ прáвды.

Кїй о́убо тогдѧ ꙗ́к бѣ́сте плóдъ, ѡ́ ны́же ны́нѣ стыди́тесѧ; кончы́на бо сѣ́нѣхъ, смѣ́рть.

Ны́нѣ же свобóждшесѧ ѿ грѣхѧ, порабóцишесѧ же б́гови, ꙗ́мате плóдъ вáшъ во сѣ́бїню, кончы́нѡ же жы́знь вѣ́чнѡю.

Обро́цы бо грѣхѧ смѣ́рть: дарова́нїе же б́жїе, жы́вотъ вѣ́чный, ѡ́ хрї́стѣ і́исѣ гдѣ

Братья! Звільнившись же від гріха, ви стали рабами праведности.

Кажу за людським міркуванням задля немочі плоті вашої. Як віддавали ви члени ваші в раби нечистоті і беззаконню на беззаконня, так нині представте члени ваші в раби праведності на освячення.

Бо, коли ви були рабами гріха, тоді були вільні від праведности.

Які ж плоди ви мали тоді? Такі, яких тепер самі соромитесь, бо кінець їхній — смерть.

А нині, коли ви звільнилися від гріха і стали рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець - життя вічне.

Бо відплата за гріх — смерть, а дар Божий — життя вічне у Христі

Євангеліє від Матвея, 25 зачало, глава 8, стихи 5-13.

Во время оно, вшедши иисус
в капернаумъ, приступи къ
нему сотникъ моля его,

и глагола: гди, отрокъ мой
лежитъ въ дому ослабленъ,
люте страждаетъ.

и глагола ему иисус: азъ
прииду исцелю его.

и отвѣщая сотникъ, рече
ему: гди, не съмь достоинъ да
под кровъ мой внидеши, но
току рцы слово, и
исцелитъ отрокъ мой.

Ибо азъ человекъ съмь под
властїю, имыи под собою
воины. и глаголю емъ: иди, и
идетъ. и другому: прииди, и
приидетъ. и рабу моему: со-
твори сїе, и сотворитъ.

Слышавъ же иисус, оудивїся,
и рече грядущимъ по немъ:
аминь глаголю вамъ, ни во

Одного разу, коли
Ісус увійшов у Капер-
наум, підійшов до
Нього сотник і благав
Його: Господи! слуга
мій вдома лежить роз-
слаблений і тяжко
страждає. Ісус гово-
рить йому: **Я прийду і
зцілю його.** Сотник же,
відповідаючи, сказав:
Господи! я недостой-
ний, щоб Ти увійшов
під покрівлю мою, але
промов тільки слово, і
видужає слуга мій; бо
я і підвладна людина,
але, маючи під собою
воїнів, кажу одному:
«іди», і йде; і другому:
«прийди», і прихо-
дить; і слугі моему:
«зроби це», і зробить.
Почувши це, Ісус зди-
вувався і сказав тим,
що йшли за Ним: **іс-**

їїли толіки вѣры ѡвѣрѣтѡхъ.

Глаголю же вамъ: іакѡ мнози ѡ востѡкѣхъ и западѣхъ прїидутъ, и возлягутъ со аврааімомъ, и ісаакомъ, и іакѡвомъ во црѣтвїи небѣмъ.

Сынове же црѣтвїа и згнани бѣдутъ во тмѣ кромѣшнюю: тѣ бѣдутъ плачь и скрежетъ зубѡмъ.

И рече їисѣ сотникѣ: иди, и іакоже вѣровахъ єси, бѣди тебе. и ищѣлѣ єтрокѣ єгѡ въ тѡй часѣ.

тинно кажу вам, і в Ізраїлі не знайшов Я такої віри. Кажу ж вам, що багато прийдуть від сходу й заходу і возляжуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у Царстві Небесному; а сини царства вигнані будуть у тьму безпросвітню: там буде плач і скрегіт зубів. І сказав Ісус сотникові: іди, і як вірив ти, хай буде тобі. І одужав слуга його в ту ж мить.

В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа!

Як часто доводиться чути від людей: я молюся, я прагну до Бога, я прагну зустрічі з Ним, — а разом з цим Він ніби залишається мені далеким, не має у мене живого почуття Його близькості.

Сьогоднішнє Євангеліє не засуджує таке ставлення, але мало б розкрити наше серце до чогось іншого. У людини, у сотника, була болісна потреба — його слуга помирав, лежав хворим. І він звернувся до Христа за допомогою. Христос йому відповів: Я до тебе прийду... І що ж відповів Йому сотник? — Ні! Не приходь! Я недостойний, щоб Ти зайшов під покрівлю дому мого, — достатньо одного Твого слова, сказаного тут, щоб здоров'я та життя повернулися моєму слугі...

І Христос його поставив у приклад іншим людям: поставив у приклад цю дивну віру, яка йому дозволила сказати: не приходь, я цього не вартий, — досить мені Твого слова.

Як часто ми собі ставимо запитання: як жити? що робити? Якщо б тільки Господь, Спаситель Христос став переді мною, якби тільки

Він мені сказав: ось тепер чини так, роби інакше... – Я би вчинив, та Він мовчить... Чи правда це? Ні, неправда! Він залишив нам Своє слово у святому Євангелії, там сказано все, що потрібно, для того щоб наше життя стала іншим, щоб воно перемінилось, щоб все в ньому стало нове, щоб шляхи наші стали шляхами Божими. Але ми чекаємо іншого одкровення, особистого: це сказано всім, це сказано на всі часи, а я хочу особисте слово, яке вирішило б ось тепер, дивом, моє завдання... І цього слова ми не чуємо – тому що воно звучить на кожній сторінці Євангелія, але ми туди не звертаємося: Євангеліє я читав давно, Євангеліє я пізнав, було б мені нове слово, прийшов би Господь...

Як можна було б нам жити, чого тільки не навчитися, якщо б кожен з нас, подібно до сотника, міг сказати: нового одкровення, безпосереднього впливу я недостойний; з мене досить слова Божого – животворного, яке розкриває нові шляхи... І тоді все було б. Тому навчимося, як Петро, коли він побачив чудовий улов риб, сказати: «Господи! Вийди з мого човна! Я недостойний, щоб Ти був зі мною!» – Або як сотник: «Ні! Твого слова досить»...

Навчитися цього послуху, цій вірі і цього смирення, і тоді все перед нами розкриється, і Бог стане для нас Живим і близьким і чудотворним. Амінь!

Митрополит Антоній Сурозький

«Хто може звіщати Істину і не звіщає, той буде засуджений Богом»

Св. мч. Іустин Философ

